

KARI, ODD OG STIG

*Midt i steinrøysa
i generasjoner*

Stein, - hva er nå det for dere?

Rekreasjon, adspredelse og så undringen omkring dette estetiske som finnes i naturen, en barnlig facinasjon omkring tilblivelsen av alt som omgir oss, og som vi selv er en del av. Det er nok det som ligger bak.

Hvordan startet det, Odd?

Det var jo som for de fleste, - med mineraler og krystaller, jo større stuffer desto bedre. Men etterhvert så har det blitt mer geologi generelt, bredere kan du si. Og foreningens forhold til lokalmiljøet, til skole og bibliotek, samt å bygge opp samlinger, utstillinger, holde foredrag, i det hele tatt tilrettelegge. Presenterer foreningen og geologien står nå i sentrum for vår interesse.

Men du da Stig, har du noen gang hatt en sjanse til å slippe unna, med det opphavet du har?

Nei, egentlig ikke, jeg har vel fått det intravenøst og har du først fått dette her innabords så blir du aldri frisk, og det er jeg glad for! Hos oss var dette måten vi, familien, var sammen på, og stein- og mineralsamling er jo helt perfekt som familieaktivitet. Det samler og binder nesten som en liten jakt- og fangstgruppe i steinalderen, vil jeg tro.

Store opplevelser, - den største, Stig?

Den største, nei det er umulig å svare på, det blir gjerne den siste, eller aller helst den neste, men det er klart, ametysten i Hanekleivtunnelen var stort. Da vi lå der og gløttet inn i drusa ble det produsert nye godord, og jeg mener godord som ikke står i ordlista. Vi visste at vi var de første som så noe slikt, at det var over 200 millioner år siden det ble til. Vi var klar over hva vi så, og at det oversteget våre dristigste forventninger, - dette skulle uskadd ut til folket!

Den første?

Stig: Jo det må være Ravneberget, fatter og jeg, jeg var 10 år gammel den gangen, vi skulle på fisketur, men på veien ned til fjorden svingte vi innom bruddet for å ta en kikk. Der var det nyskutt og vi trakk ut et stort bruddstykke ved en fersk sprekk, - og der på baksida var blokka tett besatt med friskgrønne prehnittkrystaller. Vi kom hjem ganske seint, uten fisk, men med mye stein.

Odd: Nei dette var ikke helt den første turen, for det var vel etter at vi hadde vært inne på Geologisk museum allesammen, og sett på alt det fine som er ustilt der. Vi merket oss spesielt amasonitten fra Tørdal, og bestemte der og da at dit skulle vi, og det gjorde vi også, ikke lenge etterpå. Og god hjelp fikk vi av tre damer som satt på trappa ved oppsitterbølet. De nevnte nærmest i en bisetning at det var de som eide forekomsten oppe i Skarsfjellet, men det var bare å plukke med seg, og om vi ikke ville ha så tung bør så kunne vi bare ta for oss av det som andre hadde lagt igjen, rett bort i der. Hyggelige folk, og det var en grei påminnelse til oss nybegynnere, at det er veldig greit å spørre om lov før man begynner å banke og romstere!

Den beste stoffen, Stig?

Det må bli scepterametysten, den er spesiell for meg, ingen tvil om det.

Har derealdri hatt noe avbrekk?

Kari: Nei, det har gått i ett, og i foreningslivet har vi også deltatt hele tida, tillitsverv har vi hatt alle tre siden slutten av 70årene, slikt er også en naturlig del av denne hobbyen. Vi har vel godt over 50 år tilsammen i styre og stell. Det sosiale, - felleskapet på turer, møter og messer er godt å lene seg på, men det faller ikke vanskelig for det er jo så mange trivelige og positive mennesker i dette miljøet. Det er virkelig gøy, - geofolk er koselige mennesker rett og slett!

Og steinframtida di Stig?

Jo, jeg akter å drive på, dette er meningsfylt og moro. Jeg har et personlig forhold til de fleste av stoffene mine og de opplevelser jeg og vi har hatt med å få dem fram i dagen. Som de fleste andre så samler jeg også på historier og opplevelser, det ligger en story bak hver stein, skrev loggbok en stund, det burde jeg fortsatt med, men jeg syntes det ble for tidkrevende. Men jeg vet at et av årene da steinkamerat Trond Bergstrøm og jeg var på det mest aktive, hadde vi 98 turer. En annen ting som driver meg nå er Eidsfostreffet. Det har helt klart kommet for å bli og det er inspirerende å se at det blir bedre år for år. Nå er det sjette året og alt ser bra ut for årets Eidsfostreff.

Og turmål vil en aldri slippe opp for her i steinrøysa, og gleden ved å komme ut i naturen, spisse oppmerksomheten, samle erfaringer, - og så dra nytte av det er konstant, - det bare er der. Og så har jeg en god turvenninde, datteren min Benedikte vil nok ganske sikkert føre familietradisjonen videre.

